

Parengė Lina Bagdonaitė

„Kodėl aš nelaimingas?“ Ko gero, ne vienas dažnai užduodame sau šį klausimą. Juk esame sukurti meilei ir laimei... Esame kviečiami atrasti gyvenimą su mus labai mylinčiu Kūrėju. Philippe Madre knygoje „Dievas kviečia. Kaip atpažinti pašaukimą“ rašo, jog „*Dievo kvietimas atveria duris į didžiausią laimę, kokia tik gali būti padovanota žmogui šioje žemėje*“. Jis kviečia mus į šventumą, artumą, išsipildymą... Tačiau neretai mes patys savo fantazijose prisikuriame įvairių klaidingų įsitikinimų, apsišarvojame baimėmis ir taip užkertame sau kelią į laimę. Nebegirdime nei savo širdies troškimų, nei Dievo balso. Taip dažnai atsitinka ir man. Apkurstu nuo įvairių savo svajonių, baimių, įsivaizdavimų ir blaškausi, dėl to ryžausi panagrinėti keletą populiariausių mitų apie pašaukimus ir taip ieškoti atsakymų į savo širdies klausimus.

Vyrauja klaidingas įsitikinimas, jog **pašaukimai skirti tik dvasininkų luomui: kunigams ir vienuoliams**. Dvasiniai pašaukimai yra tik nedidelė visų pašaukimų dalis. Visi esame skirtingi, unikalūs, tad ir mūsų pašaukimai yra nepakartojami ir skirti tik mums. Vieni esame kviečiami kurti šeimas, kiti – rinktis dvasininko kelią, treči – realizuoti savo dovanas ir nesukūrę šeimų ar nebūdami dvasinio luomo atstovai.

Dažnai tenka girdėti nuomonę, jog **pašaukimas yra skirtas tik tam tikriems žmonėms,**

išrinktiesiems

... Esame įpratę girdėti tokius posakius kaip „gydytojas iš pašaukimo“ ar „mokytojas iš pašaukimo“, tačiau Dievo kvietimas neapsiriboja tik tam tikrų profesijų atstovais. Jis skirtas kiekvienam. Kiekvienas turime skirtingų dovanų, kurias atskleisti galime savitu, unikaliu būdu. Nesvarbu, kas esate – menininkas ar virėja, profesorius ar sodininkas, buhalterė ar verslininkas, gydytoja ar namų šeimininkė – jūsų dovanos, pomėgiai ir gabumai yra reikalingi bendram žmonijos labui. Juos realizuojant gali skleisti jūsų žmogiškumas. Svarbu, kad visa tai darytumėt su meile, nes, kaip savo knygoje „*Sekti Jėzų. Atsiliepiamas į pašaukimą*“ teigia Fabio Chiardi, „*galimybė mylėti, meilė – štai tas tikrasis krikščioniškasis pašaukimas, leidžiantis man visiškai išsiskleisti*“

.

Kitas plačiai paplitęs mitas yra tas, kad pašaukimas reikalingas būtinai herojiškiems poelgiams

. Mums dažnai atrodo, kad išpildyti savo pašaukimą galime tik atlikdami kokius nors didingus darbus, demonstruodami didžią drąsą ir pan. Pamenu pasakojimą apie vieną moterį, turėjusią šeimą, keletą vaikų ir tuo pačiu labai stipriai troškusią keliauti į misijas Afrikoje. Ji manė, jog jos pašaukimas būti misioniere. Tačiau sykį maldos metu suprato, kad jos pašaukimas – būti misioniere savo šeimoje, būti visų pirma mylinčia mama ir žmona, gera, rūpestinga parapijiete, drauge ir kaimyne. Taigi kiekvienas pirmiausia esame kviečiamas dalytis meile savo aplinkoje, būti ištikimas mažuose dalykuose.

Pašaukimas – tai kryžius, didžiulė auka, našta. Šis mitas atspindi natūralias mūsų baimes, su kuriomis susiduriame galvodami apie savąjį pašaukimą. Pajutę širdy troškimą atsiliepti į Dievo kvietimą, neretai išsigąstame. Bijome, jog gyvendami pagal Dievo įsakymus ir Jo mokymą nepatirsime laimės, turėsime atsisakyti įvairių malonumų, nebegalėsime daryti, ko panorėję ir taip prarasime savo laisvę. Bijome, jog iš mūsų bus pareikalauta daugiau, nei pajėgsime išpildyti, bijome stokoti (laiko, pinigų, malonumų ir pan.)... Nuogaustaujame, kad gyvendami pagal pašaukimą pasmerksime save amžiniems kentėjimams ir nepritekliui.

Žinoma, pašaukimo kelionėje aukos, atsisakymo, apsisprendimo motyvai yra labai svarbūs, tačiau Dievas nėra sadistas ir nenori mūsų kankinti. Jei Jis ir prašo ko nors atsisakyti, tai tik tam, kad atrastume dar brangesnių dalykų. Jis pažįsta tikruosius mūsų poreikius ir visada juos patenkina, o patiriami išbandymai padeda įvertinti turimas dovanas. Kaip rašo Philippe Madre, „*kiekvienas pašaukimas veda į džiaugsmą, net jei numatomi išbandymai*“

. Be to, leisdamas patirti sunkumus, Dievas suteikia ir jėgų juos įveikti. Pasitikėdami Juo savo baimėse, pamažu atrandame, kad tik atiduodami save galime iš tiesų būti laimingi. Mano manymu, šią tiesą geriausiai iliustruoja mamų, su meile auginančių savo vaikus, pavyzdys. Joms iš tiesų tenka daug ko atsisakyti ir aukoti, tačiau motinystės džiaugsmas pranoksta visas patiriamas kančias ir sunkumus.

Ne vienas žmogus manydamas, kad **jei nerado savo pašaukimo jaunystėje – viskas prarasta**, nusivilia. Juk dažnai būna taip, kad ieškodami savo gyvenimo kelio einame ne savuoju, o savo tėvų ar kitų mums reikšmingų žmonių lūkesčių ir svajonių keliu. Siekdami prestižo, didesnės finansinės gerovės, pripažinimo ar ieškodami lengvesnio gyvenimo neretai suklystame. Jaučiamės nelaimingi, pasimetę, tarsi įsivėlę į spąstus, iš kurių nepajėgiame išsivaduoti. Tačiau, kaip rašo Philippe Madre, *„net jei esame užslopinę arba daugiau ar mažiau valingai užmiršę anksčiau gyvenime išgirstą kvietimą ir nuėjome kitu keliu – Viešpats dėl to mūsų neapleido, tarsi būtume galutinai Jį nuvylę. /.../ Kiekviename iš mūsų budi Dievo lūkestis ir tam tikra malonė“*. Todėl svarbu išdrįsti klausyti savęs ir Dievo, kuriuo keliu turėtume eiti... Tikrasis pašaukimo kelias visuomet atspindi giliausius mūsų širdies troškimus ir leidžia jiems išsipildyti.

Iš tiesų, nėra pavėluoto laiko gyventi, mylėti ir ieškoti savo kelio į laimę. Pamenu vieną seną močiutę, kelerius metų labai gedėjusią savo mirusio vyro. Ji kasdien verkdamo. Atrodė, jog su sutuoktinio netektimi baigėsi ir šios senutės gyvenimas, tačiau sykį jos aplankyti atvykusi vaikaitė savo močiutės veide išvydo didžiulę šypsena. „Supratau, – tarė senelė, – kodėl Dievulis vis dar manęs nepasiima... Aš gi dar neišmokau mylėti“.

Baigiant norisi pasakyti, kad pašaukimas – tai viso gyvenimo kelionė, kuri ne visuomet būna lengva ir aiški. Keliaudami pavargstame, prieiname įvairiausių kryžkelių, kuomet ir vėl tenka apsispręsti ir rinktis. Dažnai išsigąstame, pasimetame, suabejojame, pristingame pasitikėjimo ir kantrybės. Kartais norisi viską mesti ir ieškoti lengvesnio kelio... Tačiau eidami toliau įsitikiname, jog tik patikėję Dievo meile galime tapti tuo, kuo nuo pat pradžių esame pašaukti būti.

Perimta iš žurnalo [„Tapati“](#) leidėjams maloniai leidus.